

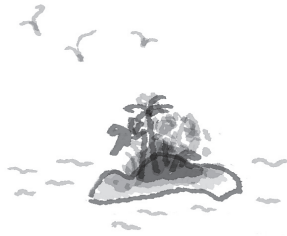

JOZUA DOUGLAS

DE EILANDEN RUZIE

TEKENINGEN VAN ELLY HEES

COSTA
BANANA

EILANDGELUIDEN

Tijdens het schrijven probeer ik helemaal in de sfeer van mijn boek te komen. Ik bekijk foto's en filmpjes en lees veel over het onderwerp.

Soms zoek ik ook naar achtergrondgeluiden die goed bij het verhaal passen. Schrijf ik over een strand, dan luister ik naar de zee. Schrijf ik over een hevige regenbui, dan zet ik regengeluiden op. Schrijf ik over de nacht, dan laat ik krekels tjirpen. En als het verhaal zich in een vliegtuig afspeelt, zoek ik naar het geluid van een Boeing 747, of ik zet gewoon de stofzuiger aan.

Toen ik *De eilandenruzie* schreef, luisterde ik veel naar de geluiden van een tropisch eiland: het ruisen van de golven, fluitende vogels en zoemende insecten. Als jij deze geluiden ook wilt horen tijdens het lezen, breng dan een bezoekje aan mijn website. Ga naar jozudouglas.com/soundtrack of scan de QR-code. Veel lees- en luisterplezier!

Jozua Douglas

Costa Banana en Costa Kanaria zijn twee tropische landjes in Centraal-Amerika. De presidenten van beide landen zijn niet bepaald vrienden; ze hebben ruzie over bijna alles. Over wie het kerstfeest heeft

uitgevonden, over wie de baas is van de maan en over een aantal onbewoonde eilandjes. En daarom heeft de president van de Paradijseilanden hen uitgenodigd voor een gesprek. Het wordt tijd dat ze vrede sluiten.

Costa Banana

President: **Pablo Fernando**

Aantal inwoners: **6.250.545**

Taal: **Spaans**

Hoofdstad: **San Fernando**

**PABLO
FERNANDO**

PRESIDENT PABLO FERNANDO

Is de baas in Costa Banana, helemaal in zijn eentje. Hij verzint de gekste wetten en vindt zichzelf superbriljant.

Pablo is naar eigen zeggen de uitvinder van de selfiestick, de bananensnijder en het kerstfeest.

ROSA

ROSA FERNANDO

De dochter van Pablo Fernando. Ze is zijn oudste kind en vindt dat zij later president moet worden. Ze zou het veel beter doen dan haar broertje, want meisjes zijn nu eenmaal slimmer dan jongens.

FICO

FICO FERNANDO

De zoon van Pablo Fernando. Het lievelingetje van zijn vader. Vindt dat hij later president moet worden. Hij zou het veel beter doen dan zijn zus, want jongens zijn nu eenmaal slimmer dan meisjes.

Costa Kanaria

President: **Max Romero**

Aantal inwoners: **6.250.546**

Taal: **Spaans**

Hoofdstad: **San Romero**

PREZIDENT MAX ROMERO

Is de baas in Costa Kanaria, helemaal in zijn eentje. Hij verzint de gekste wetten en vindt zichzelf superbriljant.

Max is naar eigen zeggen de uitvinder van de gehaktbal, de dwarsfluit en het kerstfeest.

MAX
ROMERO

ANGELINO ROMERO

Het enige kind van president Max Romero. Vindt dat hij later president moet worden, want hij is nu eenmaal slimmer dan alle jongens en meisjes bij elkaar.

Helaas is zijn vader het daar niet mee eens. Die wil liever dat zijn hondje hem later opvolgt.

ANGELINO
ROMERO

GENERAAL SANCHEZ

De hond van president Max Romero.

Is de hoogste baas in het Costa Kanariaanse leger. De kleine pekinees hoeft nooit te lopen en volgt zijn baasje in een zelfrijdende legerjeep.

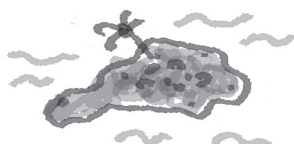

GENERAAL
SANCHEZ

De belangrijkste ruzie van de twee presidenten gaat

POKKENEILAND

Pokkeneiland – Een eiland van Costa Banana. Volgens Max Romero klopt daar niets van. Het hoort bij Costa Kanaria, zegt hij. Dat is al zo sinds de oerknal.

SNOTJESEILAND

Snotjeseiland – Volgens Pablo Fernando heeft dit eiland de vorm van een snotje en daarom heeft hij het zo genoemd. Het hoort bij Costa Banana, maar het ligt zo dicht bij Costa Kanaria dat Max Romero het wil hebben. Hij noemt het zelf trouwens liever Kokoseiland.

over vier onbewoonde eilandjes in de Banana Golf.

Salsa-eiland – Dit eiland is van Costa Kanaria. Pablo Fernando is het daar niet mee eens. Het hoort bij Costa Banana, vindt hij. Dat is al zo sinds het tijdperk van de dinosaurussen.

Koekenpaneiland – Dit kleine eilandje in de vorm van een koekenpan hoort bij Costa Kanaria. Onzin, zegt Pablo Fernando. Het is van hem. Het is het eiland waarop hij ooit de pannenkoek uitvond.

HOOFDSTUK 1

DE ROBOTSPIN

Op zaterdagochtend las president Max Romero zijn hondje altijd voor uit de krant.

Max grinnikte. Hij had het verhaal zelf geschreven en naar alle kranten gestuurd. Nu stond het erin.

Het hele stuk! Hij vond het leuk om zijn grote vijand Pablo Fernando een beetje te plagen.

Er werd op de deur geklopt.

‘Kom binnen,’ mompelde de president.

De deur ging open en een man in een zwart pak kwam binnen. De man salueerde twee keer. Eerst naar de president en toen naar het hondje.

‘Ah, Victorino,’ zei Max. ‘Is het je gelukt?’

De man knikte, zette zwijgend een doosje op het bureau en nam het deksel eraf.

De president boog zich voorover om te zien wat erin zat.

Het was een spin, met lange dunne poten. Zijn lijfje was zo groot als een bruine boon.

‘Hij is kleiner dan ik dacht,’ zei de president.

Hij keek de man strak aan.

‘Hij moet door kleine gaatjes en kiertjes kunnen,’ zei Victorino. ‘Dat hebt u zelf gezegd.’ De man haalde een controller uit zijn tas, zette hem aan en duwde een hendeltje naar voren.

De spin kwam in beweging. Vliegensvlug kroop hij over de rand van het doosje en stapte op de legergroene schrijfmast van de president. Daarna rende hij over het bureau en klom moeiteloos op een opengeslagen boek.

Generaal Sanchez blafte zenuwachtig en keek angstig uit zijn bolle bruine oogjes.

De president kriebelde de generaal achter zijn oren. ‘Indrukwekkend,’ zei hij. ‘Kan er gif in?’

‘Maar natuurlijk, Grote Geweldige President,’ antwoordde Victorino. ‘U kunt er alle soorten gif

in doen. Als u op deze rode knop drukt, bijt de spin meteen.'

President Max Romero knikte tevreden. 'Laat mij eens proberen.'

Victorino gaf hem de controller. 'Met het linkerhendeltje laat u de spin voor- of achteruit lopen. Met het andere hendeltje kunt u hem sturen.'

De president duwde tegen het linkerhendeltje en de spin schoot naar voren.

Generaal Sanchez begon meteen weer te blaffen.

‘Voorzichtig,’ waarschuwde Victorino. ‘Duwt u alstublieft zachtjes, Grote Schepper van de Wereld.’

De president bromde.

‘Wanneer wilt u hem eigenlijk gebruiken?’ vroeg Victorino.

‘Volgende maand,’ zei de president. ‘Op de Paradijseilanden. Daar ontmoet ik president Pablo Fernando van Costa Banana. We gaan vrede sluiten. Tenminste... dat denkt hij.’

‘U wilt hem vergiftigen?’

Max Romero keek Victorino verbaasd aan. ‘Heb je daar bezwaar tegen?’

‘Nou, eh... nee, maar, eh... het lijkt me nogal gevaarlijk.’

‘Hoezo?’

‘Als er iets met Pablo Fernando gebeurt, bent u meteen verdacht. Ze zullen u arresteren. Er is daar niemand die u kan helpen en dan staat u er helemaal alleen voor.’

De president lachte. ‘Ik doe het ’s nachts, terwijl hij slaapt,’ zei hij. ‘Met deze spin. En ik gebruik een heel speciaal soort gif. Het werkt pas na een dag. Tegen de tijd dat Pablo iets merkt, ben ik allang weer thuis.’

‘En dan?’ wilde Victorino weten.

‘Dan vallen we Costa Banana aan.’ De president duwde weer tegen het hendeltje van zijn controller.

De spin vloog naar voren.

‘Pas op!’ riep Victorino.

Maar het was al te laat. De robotspin duikelde over de rand van het bureau en viel geluidloos op het dikke tapijt.

Victorino liep er vlug naartoe, pakte de spin op en zette hem voorzichtig terug op het bureau.

‘Is-ie nog heel?’ vroeg de president. Hij duwde zachtjes tegen het hendeltje en de spin begon weer te lopen.

‘Zal ik meegaan?’ vroeg Victorino. ‘Hij is echt heel lastig te besturen. Ik zou het voor u kunnen doen.’

Max Romero schudde zijn hoofd. ‘Ik mag niemand meenemen,’ legde hij uit. ‘Alleen mijn zoon Angelino en generaal Sanchez. Dat was de deal.’

‘Dan kunt u misschien maar beter nog even oefenen, Grote Geniale Bestuurder.’

‘Komt goed, komt goed,’ zei Max Romero. ‘Laat dat maar aan mij over.’

HOOFDSTUK 2

DE GIFTAND

Op dat moment was Pablo Fernando zo'n vijf-honderd kilometer verderop koffie aan het drinken in zijn paleis. Hij zat in de salon met zijn twee kinderen: Rosa en Fico. Rosa las een boek en Fico deed een spelletje op zijn tablet.

'Toen ik vanmorgen wakker werd, had ik zomaar ineens een briljant idee,' zei de president met een grote glimlach.

'Ga je een nijlpaard kopen?' vroeg Fico, zonder op te kijken van zijn scherm.

De president glunderde. 'Nee, veel gaver. Ik ga mijn benen laten verlengen.'

Pablo Fernando was een klein mannetje, en daar had hij het altijd al moeilijk mee gehad. Hij vond het niet stoer om klein te zijn. Daarom had hij een boek geschreven waarin hij zichzelf wat groter maakte. Er stonden wonderlijke dingen in.

Er stond in:

- dat hij 2,5 meter lang was en dat hij, als hij kwaad werd, nog veel langer kon worden
- dat hij schoenmaat 98 had
- dat zijn stem lager klonk dan het gegrom van een sabeltandtijger
- dat zijn maag zo groot was dat er met gemak 65 gehaktballen in pasten
- en dat hij zo'n enorme blaas had, dat hij zijn plas tien dagen en vier uur kon ophouden.

De president was gek op dit boek. Het lag op zijn nachtkastje. Hij las het iedere avond voor hij ging slapen. Het gaf hem een goed gevoel, maar hij werd er geen centimeter langer van.

Anderhalve meter was hij. En dat was niet bepaald groot. Met anderhalve meter kun je nog kinderkleding aan en je mag maar net de achtbaan in.

Als hij met iemand op de foto ging, had hij een krukje nodig. En als hij een auto bestuurde, kon hij zonder kussentje niet eens uit het raam kijken.

Er waren eigenlijk maar drie voordelen aan klein zijn:

1. Het was handig bij verstoppertje.
2. Het kwam goed van pas bij limbodansen, een maffe dans waarbij je onder een lage stok door moet swingen.
3. Je kreeg meer snoep met carnaval.

Pablo hield niet van verstoppertje. Limbodansen vond hij stom. En snoep had hij toch al zat.

‘Je benen laten verlengen?’ vroeg Rosa. ‘Dat kan toch helemaal niet?’

Haar vader keek haar verbaasd aan. ‘Waarom zou dat niet kunnen? Dokters kunnen zo veel tegenwoordig. Wist je dat er een muis bestaat met een oor op zijn rug? Echt waar. Het is een mensenoer en dat groeit zomaar op zijn rug.’

‘Wow, vet,’ riep Fico. ‘Ik wil ook een oor op mijn rug. En twee ogen op mijn billen. Dat is grappig als je op de wc zit.’

‘Misschien moet je ook een blaasvergroting nemen,’ zei Rosa tegen haar vader. ‘Dan kun je je plas wat langer ophouden.’

Ze had het bedoeld als grapje, maar de president keek haar verrast aan. ‘Dat is briljant, Rosa! Eindelijk kom jij ook eens met goede ideeën.’ Hij klapte in zijn handen. ‘Laat de dokter komen.’

Rosa zuchtte. Het kwam allemaal door die uitnodiging van president Blanco.

Benito Blanco was de president van de Paradijs-eilanden, een kleine eilandengroep in de Stille Oceaan. Benito was een vrolijke man die alles van de zonnige kant bekeek. Hij lachte altijd en was bevriend met iedereen. Van de keizer van Japan tot de koning van Lesotho en de president van Kiribati: hij kende ze allemaal.

Benito wilde dat Max Romero en Pablo Fernando vrede zouden sluiten en vrienden zouden worden. En daarom had hij hen uitgenodigd voor een gezellig

weekendje op de Paradijseilanden.

Over een maand zouden ze gaan. De regels waren eenvoudig:

- *Neem niet meer dan twee personen mee.*
- *Geen soldaten, lijfwachten of bedienden.*
- *Geen wapens, behalve waterpistolen.*
- *Verras elkaar met een gepast cadeau.*
  - *Neem je zwembroek
en je goede humeur mee.*

Max zou zijn hondje en zijn zoon Angelino meenemen. En daarom had Pablo besloten om ook zijn kinderen mee te nemen. Zijn vrouw Florabella zou een weekendje naar haar moeder gaan.

‘Waarom ga je er eigenlijk heen?’ vroeg Rosa.

‘Waarheen?’ vroeg de president.

‘Naar de Paradijseilanden.’

‘Omdat Max zei dat ik niet durf,’ zei Pablo.

‘Nou en? Laat hem lekker.’

‘Ik durf best. En dat zal ik hem laten weten ook.’

Rosa vond Max Romero maar een enge man. Hij was enorm, misschien wel twee meter, en zat vol gemene plannetjes.

De dokter kwam de salon binnen. ‘U had mij geroepen, Reusachtig Grote President?’

‘Ik wil een beenverlenging,’ zei de president.

‘Een beenverlenging?’ vroeg de dokter.

‘Ja, en een blaasvergroting.’ De president dacht even na. ‘En ik wil ook een lagere stem.’

‘Een lagere stem?’

‘Mensen met een lage stem krijgen vaker hun zin,’ legde de president uit. ‘Dat zag ik op tv.’

Rosa grinnikte. Ze had er wel eens van gehoord. Hoe lager je stem, hoe beter mensen naar je luisterden. Ze vroeg zich af of kinderen met een lage stem ook meer snoep kregen en later naar bed mochten.

‘Dan moeten we uw adamsappel vergroten,’ zei de dokter. Hij wees op de keel van de president. ‘Hoe groter de adamsappel, hoe lager de stem.’

‘Doe maar,’ zei de president. ‘Ik wil zo’n mooie diepe, donkere stem.’

‘U bedoelt net zoals president Romero?’

Pablo keek zijn dokter nijdig aan. ‘Lager,’ zei hij. ‘En ik wil ook een giftand.’

‘Hoe bedoelt u?’

‘Nou gewoon, een tand met gif erin. Zoals slangen ook wel hebben.’

De dokter schraapte zijn keel. ‘Een beenverlenging... dat heb ik nog nooit gedaan. Ik weet niet of

u dan ooit nog kunt basketballen.'

'Als jij je best doet, dans ik binnen de kortste keren weer de samba.'

'U zult lange tijd moeten herstellen,' zei de dokter. 'Ik vrees dat u in een rolstoel naar de Paradijs-eilanden moet.'

De president gromde. 'En die lage stem?'

'U kunt zeker drie maanden niet praten,' zei de dokter rustig. 'En u zult voorlopig moeten plassen met een kraantje.'

De president zuchtte. 'Doe dan maar alleen een giftand.'

‘Dat kan,’ zei de dokter. ‘Maar de kans is groot dat u uw eigen eten vergiftigt met die tand. U zult niet lang leven, Grote Begiftigde President.’

‘Maar ik kan zo toch niet naar Max Romero?’ riep Pablo uit. ‘Hij is veel groter dan ik!’

‘Het gaat niet om lengte,’ zei de dokter. ‘Ook niet om uw stem of de grootte van uw blaas.’

De president keek hem spottend aan. ‘O nee? Waar gaat het dan wel om?’

De dokter glimlachte. ‘Het gaat allemaal om uitstraling. Napoleon was niet groot. Toch was hij een groot leider. Alle mensen keken naar hem op.’

De president knikte.

De dokter gaf nog veel meer voorbeelden van kleine mannen die grootse dingen hadden gedaan. Voetballers, filosofen, popsterren, presidenten die de wereld hadden veranderd.

Toen pakte hij een schrijfblok, krabbelde er iets op, scheurde het papiertje eruit en gaf het aan Pablo. ‘Ik adviseer u om eens met deze meneer te praten.’

Pablo fronste zijn wenkbrauwen. ‘Doctor Rubio?’

‘Doctor Rubio is een eh...’ De dokter dacht even na. ‘Hij kan u trucjes leren. Trucjes waarmee u iedereen in uw macht krijgt.’

‘Ook Max Romero?’ De president keek de dokter ongelovig aan.

‘Max Romero zal alles doen wat u wilt.’

www.defonteinkinderboeken.nl
www.jozuadouglas.com

© 2019, 2020 Jozua Douglas
© 2019, 2020 Illustraties Elly Hees

Voor deze uitgave:
© 2020 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vormgeving Elly Hees

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 5250 4 (e-book 978 90 261 5282 5)
NUR 283